

Baranyai László
A nagy szívás

Az volt a baj, hogy nem volt Zsófinál a cumi, amikor Zoé nyugtalan lett.

Mert ha ott lett volna, bedugta volna a szájába, amitől megnyugodott volna. Mivel nem volt ott, a kisujját dugta be, ahogy szokta néha. Csakhogy most Zoé nyugtalanabb volt a szokásosnál, és túl hirtelen és túl erősen szopta meg Zsófi ujját – olyan, de olyan erősen, hogy nemcsak az ujjvéget szívta be, hanem a teljes ujjat, sőt, magát Zsófit is.

Volt Zsófi, nincs Zsófi.

Zoé még akkor is nyugtalan volt egy kicsit, amikor Laci belépett a szobába, hogy Zsófit keresse, azt akarta megkérdezni, hogy mi legyen vacsorára... látta, hogy Zoéra ráfér egy kis nyugtatás, hát gyorsan ő is bedugta a kisujja végét. Nyugodjon meg az a gyerek. Csakhogy Zoé őt is beszippantotta.

Ez azért egy kicsit megnyugtatta, két felnőtt ember beszippantása – valljuk be – nem kis teljesítmény. De annyira belejött, hogy nem volt kedve abbahagyni. Körülnézett, vajon kit vagy mit lehetne még beszippantani. Embert már senkit, de hogy mit? - hát mindent, ami ott volt. Az ágyat, a járókát, a polcokat a könyvekkel, a bútorokat, szőnyegeket... mindent, de mindent. De még ezzel sem elégedett meg; beszippantotta az egész házat!

Volt ám nemulass – volt ház, nincs ház. Volt Zsófi meg Laci – nincs Zsófi meg Laci. Illetve voltak, csakhogy nem kint, hanem bent. És egészen jól elvoltak, hiszen mindenük megvolt, a könyvek, a bútorok... egyedül Zoé hiányzott nekik, méghozzá nagyon. Csakhogy egyszer csak mi történt? – Zoé is hirtelen ott termett.

Hogy miként történt a dolog? – elmondom.

Zoé, miután senki sem volt, aki a kisujja végét a szájába dugja, segített magán: a saját kisujját dugta a szájába. Mondani sem kell, egy másodperc se kellett, önmagát is beszippantotta. Volt Zoé, nincs Zoé. Illetve kint nem volt Zoé, hanem bent volt. Elismerem, ez egy kicsit bonyolult így elsőre, de mit csináljak, ha így történt. Bizonyos dolgokon nem érdemes sokat töprengeni.

Hú, volt nagy öröm, amikor a szüleivel, Zsófi-val meg Lacival újra találkozott! Nevetgéltek, beszélgettek, és megegyeztek, hogy ők bizony annyira jól érzik magukat bent, hogy ott maradnak örökké, soha nem mennek ki.

Így hát a helyzet most a következő: nagyon jól érzik magukat, de ezt rajtuk kívül az égvilágon senki sem tudja, mert senki sem látja őket. Egyszerűen eltűntek. Vannak is meg nincsenek is. Maguknak igen, másoknak nem. Azt egy kicsit sajnálják, hogy csak egymással tudnak beszélgetni, úgyhogy meg is egyeztek, hogy Zoé tizenharmadik születésnapjára az lesz az ajándék, hogy egymásután megint bedugják Zoé szájába a kisujjuk végét, és akkor Zoé nem szívni, hanem fújni fogja azt a kisujjat, miáltal ők egymásután megint kikerülnek a világba. A végén természetesen ugyanezt magával is megteszi. Hogy fognak örülni a családtagok, akik eddig azt hitték, hogy eltűntek!

Amikor ez történt, Zoé három éves volt. Most pedig nyolc. Öt már eltelt, hátravan még újabb öt évük magukban.

Ezt a tíz évet, mármint azt, hogy pont tíz év bentartózkodás után fognak visszatérni a világba, Zsófi meg Laci úgy számolták ki, hogy nagyjából ennyi idő kell, míg a lányuk mindent megtanul tőlük, amit tudnak. Okos lesz, talán még okosabb is, mint ők.

Végtére, egy szülőnek ennél nem is lehet ennél nagyobb boldogsága az életben – nem igaz?

Kíváncsian várják, milyen lesz majd újra kint a világban. Egyedül Laci aggódik egy kicsit, hogy az már nem az a világ lesz, amit egykor a hátuk mögött hagytak. Mi van, ha rosszabb lesz? Érdeemes lesz-e kimenni? Egyáltalán: megvan-e még a kinti világ?

Néha előáll ezzel, de ilyenkor Zoé mindig letromfolja: És ha jobb lesz?

Különben is: olyan még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna.